

www.simerini.com.cy

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΟΕΒ ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ο «θρασύς» Χρίστος Μιχαηλίδης

Το θράσος, το ρίσκο, η αγάπη για τη μουσική και τη δουλειά και οι σωστές αποφάσεις από έναν άνθρωπο που διένυσε μια γοητευτικά παράξενη πορεία στη ζωή του

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
michalarosch@simerini.com

Ενήθηκα στη Λεμεσό, στην περιοχή του Αγίου Νεκταρίου το 1959, που τότε ήταν μια φτωχογειτονιά. Τότε οι εποχές ήταν πολύ διαφορετικές, γειτονιά μας ήταν η μισή Λεμεσός και κάθε μέρα μπορεί να διανύαμε χιλιόμετρα για να πάμε να παίξουμε ποδόσφαιρο και να βρούμε τους φίλους μας, χωρίς να κινδυνεύουμε. Ήταν καλές και αυθεντικές εποχές, όλα ήταν πιο απλά. Σήμερα όλα έχουν αλλάξει, μαζί και ο ρυθμός και ο τρόπος ζωής. Κάποια πράγματα άλλαξαν προς το καλύτερο και κάποια προς το χειρότερο.

Άτακτος ως παιδί

Ως παιδί ήμουν πολύ άτακτος και ιδιαίτερα ζωηρός. Κυρίως στο γυμνάσιο ήμουν πολύ άτακτος, έκανα σκασιάρχειο, έκανα πλάκες με τους καθηγητές και τους συμμαθητές. Ο πατέρας μου πέθανε όταν ήμουν πέντε χρονών και αυτό με έκανε πιο σκληρό και πιο αυτόνομο. Η μητέρα μου δεν μπορούσε να μου επιβληθεί στον βαθμό που ήθελε, ωστόσο έπρεπε να παίζει ταυτόχρονα τον ρόλο της μητέρας και του πατέρα.

Θυμάμαι χαρακτηριστικά, όταν ήμουν 10 χρονών στη γειτονιά γινόταν καταγραφή στο απόθεμα του παντοπωλείου. Επειδή ο πατέρας μου ήταν συνεργασιστής, διατήρησα τις καλές σχέσεις κι έτσι ήμουν εκεί όποτε χρειαζόταν. Μου ζήτησαν λοιπόν βοήθεια στο να καταγράψουμε τα αποθέματα. Οι φίλοι μου από τη γειτονιά μου ζήτησαν να τους φέρω από ένα μπάλωμα για τις ρόδες του ποδηλάτου, που τα πουλούσαν σε μικρά κουτάκια. Τότε, θεώρησα ότι για τους φίλους μου θα έπρεπε να το κάνω. Έτσι βρέθηκα με δέκα κλεμμένα κουτάκια, την ώρα που δεν είχα πάρει καν για τον εαυτό μου. Το βράδυ, όλοι φοβήθηκαν να τα πάρουν στο σπίτι κι έτσι τα πήρα στο δικό μου, κρύβοντάς τα κάτω από το κρεβάτι. Όταν τα ανακάλυψε η μάνα μου, θύμωσε πολύ που είχαμε κλέψει το συνεργατικό και, παρά το ότι ήταν πολύ αργά το βράδυ, με υποχρέωσε να πάω και να τα αφήσω έξω από την πόρτα του παντοπωλείου, που ήταν κατασκοπείνα, όπως κι έκανα. Εννοείται ότι μετά από κάτι τέτοιο, ένα παιδί δεν ξανακλέβει. Τόσο απλό. Η μάνα μου ήταν ένας άνθρωπος απλός, αμόρφωτος και μόνος του, αλλά με πολλές αρχές.

Η κιθάρα μπαίνει στη ζωή

Από μικρός έπαιζα ποδόσφαιρο, αλλά και κιθάρα. Σας κάνει εντύπωση, βλέπω, αλλά η αλήθεια είναι ότι τραγουδούσα από μικρό παιδάκι. Στα 15 μου, περίπου, τραγουδούσα σε ένα εστιατόριο και με τα χρήματα αυτά αγόρασα την πρώτη μου κιθάρα, στην οποία είμαι αυτοδίδακτος. Μεγαλώνοντας με την κιθάρα και τραγουδώντας, όλο αυτό μου έγινε τρόπος ζωής, ήταν μια καθοριστική διαδικασία.

Πέραν από την ουσία της μουσικής, με έκανε να στέκομαι μπροστά στο πλήθος και να αποκτώ αυτοπεποίθηση. Κάποτε ο Τέρενς Κουίκ, σε μια τηλεοπτική συνέντευξη, μου είπε ότι εντυπωσιάστηκε από το πόσο άνετα ένιωθα μπροστά στην κάμερα. Του απάντησα ότι μέχρι να πεθάνει ο πατέρας μου με έπαιρνε μαζί του στο καφενείο της γειτονιάς και με έβαζε πάνω στο τραπέζι

για να τραγουδήσω. Έτσι εξοικειώθηκα.

Η μεγάλη απόφαση

Μέχρι να πάω φαντάρος ήθελα να γίνω μουσικός ή τραγουδοποιός. Όταν υπηρετούσα τη θητεία μου, όντας φιλικός, άρχισα να σκέφτομαι πως με τη μουσική δεν θα είχα επαγγελματικές προοπτικές. Τελικά αποφάσισα να σπουδάσω Διοίκηση Επιχειρήσεων με ειδικότητα στο Μάρκετινγκ και στην Επιχειρηματική Έρευνα και να αφήσω τη μουσική για εμένα. Στη Γερμανία κατέληξα διότι, πρώτον, είχα φίλους που πήγαιναν να σπουδάσουν εκεί και, δεύτερον και πιο σημαντικό, επειδή τα διδάκτρα ήταν μόνο 54 μάρκα ανά εξάμηνο.

Λέτε ότι η λογική επικράτησε της καλλιτεχνικής μου φύσης. Μέχρι και σήμερα η μουσική είναι κάτι που με ξεκουράζει, αλλά και με εξουσιάζει. Όταν βρίσκομαι ανάμεσα σε φίλους, δεν έχω κανέναν δισταγμό να βγάλω την κιθάρα μου και να τραγουδήσω. Τι τραγουδώ; Απ' όλα, ξένα και ελληνικά, αλλά περισσότερο λέω τραγούδια του Κώστα Χατζή. Το αγαπημένο μου είναι το «Απ' το αεροπλάνο». Όμως, αλήθεια, αν έπρεπε να ξαναγεννηθώ, πάλι consultant θα γινόμουν και όχι μουσικός, αλλά πάλι θα έπαιζα μουσική.

Με 100 λίρες στην τσέπη

Όταν έφυγα, δεν μιλούσα ούτε λέξη Γερμανικά. Ήμουν και άτυχος, διότι στο πανεπιστήμιό μου δεν υπήρχε η δυνατότητα να μάθω εντατικά τη γλώσσα κι έτσι έπρεπε να διαβάσω σχεδόν μόνος μου, με ένα δίωρο μάθημα την εβδομάδα. Έδωσα όμως εξετάσεις και πέρασα. Δεν θα ξεχάσω ποτέ που στην πρώτη παράδοση για το μάθημα Πολιτική Οικονομία, ο καθηγητής μίλησε επί 90 λεπτά κι εγώ κατάλαβα μόνο δέκα λέξεις. Σημειώτεον ότι έφυγα από την Κύπρο με μόνο 100 λίρες στην τσέπη. Αυτά κατά-

φερε να μαζέψει η μάνα μου. Η απόφαση ήταν «ή τάν ή έπι τας».

Αρχικά έμεινα σε έναν Ελλαδίτη που είχε εστιατόριο, αλλά το δωμάτιο, το οποίο ήταν σχεδόν πάνω στις γραμμές του τρένου, δεν είχε θέρμανση. Αναγκαζόμασταν, λοιπόν, να κοιμόμαστε πλάτη με πλάτη με τον συγκατοικό μου για να ζεσταινόμαστε.

«Καριέρα» στο τραγούδι

Φτάνοντας εκεί, έπρεπε να βρω δουλειά. Ξεκίνησα να σκουπίζω υπεραγορές μαζί με Τούρκους, αλλά στη συνέχεια πήρα προαγωγή κι άρχισα να πλένω πιάτα. Κάποια στιγμή σκέφτηκα, «για κάτσο, αφού παίζω κιθάρα και τραγουδώ, γιατί να μην το εκμεταλλευτώ;». Πήγα σε έναν άλλον Ελλαδίτη στη Νυρεμ-

● ● ● ● ●
«Υπάρχει κίνδυνος η πολιτική να λειτουργήσει ως γέφυρα ανάδειξης ανθρώπων κι αυτό το έχουν λιγότερο ανάγκη όσοι είναι επιτυχημένοι στον τομέα τους»

βέργη, που είχε επίσης εστιατόριο, και του είπα «απόψε θα τραγουδήσω, αν καταφέρω να σηκώσω τους Γερμανούς να χορέψουν θα μου δίνεις 100 μάρκα κάθε Παρασκευή. Αν όχι, θα μου κεράσεις το φαί και το ποτό της βραδιάς και θα φύγω». Έτσι έπιασα δουλειά. Μπορεί να δούλεψα μέχρι και σε 20 μαγαζιά μέχρι να φύγω.

Υπάρχει κι ένα αστείο περιστατικό. Μια μέρα, ένας συμμαθητής μου που σπούδαζε επίσης στη Νυρεμβέργη, φτάνοντας στον σταθμό του τρένου, είδε ένα μεγάλο πόστερ που έλεγε ότι ο Χρίστος και ο Βαγγέλης τραγουδούσαν στην τάδε ταβέρνα. Όταν επέστρεψε στην Κύπρο,

άρχισε να λέει στους συμμαθητές μας ότι έγιναν μεγάλο αστέρι κι έκανα καριέρα στη Γερμανία.

Επιστροφή στην Κύπρο

Όταν τελείωσα τις σπουδές, δούλεψα έξι μήνες στο Μάρκετινγκ της πολυεθνικής Unilever, η οποία ήταν για μένα σαν δέκα πανεπιστήμια κι έπειτα, το 1987, επέστρεψα στην Κύπρο. Γιατί επέστρεψα; Πρώτον διότι ένιωθα πολύ δεμένος με τον τόπο μου. Δεύτερον, διότι η πρώτη μου γυναίκα, την οποία παντρεύτηκα στον τελευταίο χρόνο των σπουδών μου, έμεινε έγκυος. Όταν γεννήθηκε ο γιος μου, έπρεπε να επιστρέψουμε. Δεν το μετάνιωσα. Καθένας θα πρέπει να έχει λίγη εμπειρία από το εξωτερικό, αλλά πιστεύω ότι αν είναι να πετύχει μπορεί να το κάνει στον τόπο του.

Το θράσος είναι σημαντικό

Στη Φρανκφούρτη γινόταν ένα συνέδριο για την Κύπρο ως business center, θέμα το οποίο ήταν και θέμα της διπλωματικής μου εργασίας. Ήμουν νεαρός και θρασύς κι έτσι πήρα τηλεφώνημα στην Πρωτανεία του Πανεπιστημίου μου στο Εμπορικό Επιμελητήριο και ζήτησα να με προτείνουν για ομιλητή. Βεβαίως, δεν μπόρεσαν να με επιβάλουν ως ομιλητή, αλλά κατάφεραν να πάρω μια πρόσκληση για να με γνωρίσουν εκείνοι που έκαναν το συνέδριο. Πήγα εκεί και, αφού μιλήσαμε, όσοι ήταν παρόντες μου προσέφεραν δουλειά στην Κύπρο. Εκεί γνώρισα τον Χρήστο Δημητριάδη, που ήταν ο πατέρας του shipping και των off shore στην Κύπρο. Τι είναι σημαντικότερο, το θράσος ή τύχη; Νομίζω το θράσος.

Επιτρέφοντας στην Κύπρο, πήγα σε έξι συνεντεύξεις και κατέληξα με έξι offers για δουλειά. Πήγα λοιπόν στον Χρήστο Δημητριάδη για να μου δώσει τη συμβουλή του. Εκείνος μου είπε,

«δεν θα πας πουθενά, θα έρθεις κοντά μου να κάνεις management off shore εταιρειών». Του είπα, «χαρά μου, αλλά εγώ είμαι marketer και θέλω να κάνω δουλειά marketer». Ήταν πολύ ανοιχτόμυαλος, είπε «έλα να κάνεις αυτό που σου λέω και παράλληλα κάνε και τα δικά σου».

Κι επειδή η θρασύτητα ήταν χαρακτηριστικό της ηλικίας, στο πρώτο meeting που κάναμε με τους partners, αφού τους ευχαρίστησα για την ευκαιρία που μου έδωσαν, τους είπα «προσοδοκώ σε δύο χρόνια να είμαι συνέταρος». Οι μισοί γέλασαν, οι άλλοι μισοί είπαν «ποιος είναι αυτός ο τρελός που μας έφερε ο Χρύσος;». Τελικά, σε δύο χρόνια έγινα συνέταρος στην εταιρεία.

Το 1991, όταν πέθανε ο Χρύσος, πήγα και τους είπα «σας εκτιμώ πολύ κι ευχαριστώ για την ευκαιρία που μου δώσατε, αλλά θέλω να είμαι σωστός και δίκαιος και θέλω να φύγω από την εταιρεία και δεν έχω καμία απαίτηση». Τελικά, προς τιμήν τους, μου πούλησαν τις μετοχές τους και πήρα την εταιρεία.

Γιατί όχι στην πολιτική

Ρωτάτε αν έχω δεχτεί προτάσεις να κατέλθω στην πολιτική. Υπήρξαν κατά καιρούς προτάσεις από όλους τους πολλούς πολιτικούς χώρους, αλλά από πλευράς μου δεν υπήρξε ενδιαφέρον. Υπάρχει ο κίνδυνος η πολιτική να λειτουργήσει ως γέφυρα ανάδειξης ανθρώπων κι αυτό το έχουν λιγότερο ανάγκη όσοι είναι επιτυχημένοι στον τομέα τους. Πολιτική σημαίνει θυσιές σε όσα έχεις φτιάξει. Θα μου πείτε ότι η συνεισφορά έχει τεράστια σημασία, αλλά μπορείς να συνεισφέρεις με διάφορους τρόπους, δεν χρειάζεται να είσαι βουλευτής.

Όσον αφορά στην Προεδρία της Δημοκρατίας, για την οποία ρωτάτε, θα πρέπει να σας πω ότι πατώ στη γη με τα δύο μου πόδια. Θα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι και να μετράμε τα δεδομένα και τις πραγματικές μας δυνάμεις. Όταν ο Χρύσος Δημητριάδης δέχτηκε πρόταση από το ΑΚΕΛ να γίνει Πρόεδρος της Δημοκρατίας, πριν αυτό το κόμμα κάνει πρόταση στον Γιώργο Βασιλείου, είπε «όχι». Όταν τον ρώτησα γιατί, μου είπε «εγώ είμαι συναισθηματίας κι έχω έντονα στοιχεία αρχών. Ως πρόεδρος θα λειτουργώ συναισθηματικά και θα απεμπολήσω κάποιες αρχές για να είμαι καλός πρόεδρος». Το φέρνω ως απλό παράδειγμα...

Λάθη και ευτυχία

Λάθη; Άπειρα, κυρίως στην επαγγελματική μου καριέρα. Στην προσωπική μου ζωή, επίσης έκανα λάθη. Σίγουρα κάτι δεν δούλεψε σωστά στον πρώτο μου γάμο, ίσως οι πολλές ώρες δουλειάς να έπαιζαν τον ρόλο τους. Όσο είσαι δραστήριος, προχωράς στη ζωή σου και παίρνεις αποφάσεις, κάνεις και λάθη. Πρέπει να κρατάμε μια ισορροπία ανάμεσα στην προσωπική και την επαγγελματική μας ζωή.

Τι με κάνει ευτυχισμένο; Η ευτυχία, ξέρετε, δεν είναι επιχειρηματική δραστηριότητα. Η επιχειρηματική δραστηριότητα, εκτός από το θέμα του «ζην», σου προσφέρει κάποιες νοοτροπίες που είναι χρήσιμες, αλλά η πραγματική ουσία της ζωής δεν είναι εκεί. Η ουσία είναι η ποιότητα της ζωής, ο χρόνος με τους ανθρώπους που αγαπάς, ο χρόνος που δίνεις σε πράγματα που σε γεμίζουν και σε κάνουν να νιώθεις καλά ως άνθρωπος και απόλυτα ο εαυτός σου. Το να ζεις τη ζωή είναι το πιο σημαντικό.